

Paisatge després del primer assalt

JUAN-JOSÉ LÓPEZ BURNIOL

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 19.07.09

Els he donat tant la tabarra amb el tema del finançament, que no em semblaria honest ara fugir d'estudi i eludir la meva opinió després de l'acord adoptat pel Consell de Política Fiscal i Financera. Sempre vaig sostenir que donava per fet que no hi hauria bilateralitat en la decisió, però sí --òbviament-- en la cuina de l'acord. Així ha estat. Afegia després que la xifra era important però no determinant, perquè el més essencial era el model. Em reitero en això: la xifra d'11.000 milions --3.800 per a Catalunya-- és, com tot, discutible, però resulta difícil contemplar-la com si es tractés d'una ampolla mig buida. I, passant a allò que és essencial --el model de finançament perfilat per l'Estatut--, només cal dir que --al meu parer-- aquest ha passat a constituir el nucli bàsic del nou model de finançament aplicable a totes les comunitats i que ha estat aprovat sense oposició expressa i amb només el vot en blanc del PP. Dit d'una altra manera, el model de finançament de totes les comunitats autònomes es basarà, a partir d'ara, en el model estatutari. I amb això es confirma, una vegada més, un fet reiterat i fonamental en la història d'Espanya: que l'aportació catalana resulta essencial. Hi ha Estat de les autonomies --embrió d'un Estat federal--, únicament i exclusivament per Catalunya. I s'ha canviat el model de finançament també només per Catalunya. Catalunya ha conformat Espanya molt més del que uns i altres estan disposats a reconèixer. Tots s'equivoquen.

El mèrit d'un procés positiu com aquest és sempre col·lectiu, però no està de més personalitzar-lo. Jo ho faig en dos polítics. En el president

Montilla, per la seva fermesa granítica en la posició i pel seu tremp sostingut en les formes. No tinc cap mena de dubte que ha estat l'home adequat en el moment precís, fins i tot pels seus silencis, tan gratificants en un país on tothom parla tant. I en el conseller **Antoni Castells**, per la seva notòria perícia tècnica posada al servei d'una convicció política no menys sòlida, exposades totes dues, en ocasions, amb una punta de vehemència bel·licosa i d'arrogància professoral.